

Szabó Imola Julianna

VERSPRÓZÁK

Szakadt felhők Zugló felett

Vérkörök. Püffedtre ütött felhők alatt az Éva mozi. A kirakat a ligetnél, csupa csimbók a fák hónalja. Messziről fut egy halk mondat, koccan, szétbomlik ezer szótagra. Csak suttogva. Herminák és Blankák, sírok és harisnyás angyalok. Meztelen a házak lába, az ablakokban megkarcolt arcok. A Bosnyák tér akár egy öreg nő szája, nyüzög a nyelv alatti buborék. Csak test. Csak pletyka. Egyre cinóberesebb az ég. Lassan zuhan, még köp egyet, akár egy kölcsönkért szív, az utolsókat rúgja. Visszacserélhetetlen hősök között süllyed egy léket kapott csónakba. Gyufát gyújt, tusmadarat fest a fénynek, vakarja a múltat, mintha sorsjegy lenne. A felhőkön átbújik egy arc, talán Nagypám orra hegye. Mert fal a szmog, az eső, a kénes bánat, a sav-marta idő. Mert hatalmas fal minden megszakadt felhő. És ha tiszta, akkor se lát messzebb a földről. Minden halandó üvegketrece a lent, kibélelt közöny.

Ritmikus röntgen

Szakadatlan, szakadatlan kattog a kép. Felrajzolt arcaid belefolynak a fénytenyérbe. Kalap az eső. Hallgatlak, hallgatsz. Egyik mondat a másik után. Ócska vonatsín a szájhíd, összekötnek a szótagfalak. Szakadék a lábunk helyén, megannyi verem a világ homlokán. Beleöntenek a testünk. Rézharangnak, csendnek. Hallgatásnak, kettétört karjaink vonalán. Nem hajlik a horizont. Mindenhol kénes bánat, csak bennünk, bennünk ez a más. Megragasztasz a lapockámnál. Madár leszek, válladra hajtom a testem. Tollnyugalom a nyakszirt, puha az ismeretlen. Félhetnék tőled, hiszen ha te nem leszel, akkor én is veled pusztulok. Árnyékaink összeforrnak, játszanak a házfalon. Zubog, zubog a víz. Mosom az utat a szemed körül, ujjaimmal tömöm az ujjaid közti réseket. Ugyanúgy ülünk a régi ágyon. Rozsdás rugó, kicsi lakás. Ezer éve vagy tegnap óta. Mindegy is, a röntgenképünk ugyanaz. Változatlan változás.